

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 12122/21
Дана 23.09.2022. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Нада Балешевић, председник већа, Љиљана Коруга и Весна Мартиновић, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Даница Миловановић, адвокат из Шапца, Трг шабачких жртва 7/1, ради поништаја решења туженог РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, ДИРЕКЦИЈЕ ФОНДА, Београд, Др Александра Костића 9, број 2204/21 од 31.03.2021. године, у предмету новчане накнаде за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 23.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Фонда Београд, број 2204/21 од 31.03.2021. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем туженог одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Шабац, број 182.4-100912/20 од 22.12.2020. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје од 01.01.2021. године право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица утврђено решењем Д-92049 од 22.05.2019. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 04.06.2021. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, неправилне примене закона и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је тужени погрешно ценио чињенично стање, као и да је поред медицинске документације био неопходан и непосредни преглед тужиоца. Указује да има погоршање вида на једно око, да након операције не види уопште, а на друго 40%. Додаје да је требао да оперише и друго око, али да због корона вируса то није учињено, а што је и наведено у отпусној листи Клиничког центра Београд од 29.01.2020. године. Наводи и да му је пласирана стома, да не може да се обучи да сам мења кесе и указује на налаз психолога који се изјаснио да је тужилац неспособан за самосталан живот и да је потребно да настави да добија надокнаду за туђу помоћ и негу. Истиче да му се после операције здравствено стање погоршало од 07.12.2019. године, да је имао губитке свести, епи напад, да је интервенисала хитна помоћ, те да је неулошки збринут на одељењу опсервације 48 сати. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновни поступак.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произилази да је тужиоцу решењем Републичког фонда за пезијско и инвалидско осигурање, Филијале Шабац, Д-92049 од 22.05.2019. године, утврђено право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица почев од 24.01.2019. године и наведено је да ће се контролни преглед извршити у месецу мају 2020. године. Тужилац је дана 10.12.2020. године прегледан и првостепени орган вештачења је својим налазом, мишљењем и оценом број 764 од 10.12.2020. године утврдио да код тужиоца не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, а да је иста постојала до дана вештачења, као и маја 2020. године када је требало обавити контролни преглед, те је утврђено побољшање здравственог стања. На основу наведеног, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву решења од 22.12.2020. године. Поводом жалбе тужиоца изјављене против решења првостепеног органа, тужени је затражио мишљење органа вештачење у другостепеном поступку, који је након разматрања навода жлабе и увида у сву расположиву медицинску документацију у списима, без потребе за личним прегледом, својим налазом, мишљењем и оценом број 129 од 23.03.2021. године, установио да је сагласан са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку број 764 од 10.12.2020. године да код тужиоца на дан вештачења код ОВП 10.12.2010. године, не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, а да је иста постојала до 10.12.2021. године, као и маја 2020. године, када је требало обавити контролни преглед. Увидом у медицинску документацију утврђено је да се код тужиоца ради о стању након ампутације ректума по Мјалсу због карцинома, урађене 2008. године. Постоперативни ожиљак у пределу абдомена уредно зарастао, колостома добро стоји и функционише, не прави сметње,

нема мета промена нити рецидива. Постоперативно је спроведена ХТ. Под контролом је НПС због епилепсије, транзиторне пароксизмалне исхемије мозга, а офтамолога због слабијег вида због катаракте и глаукома. Дугогодишњи је хипертоничар. Остали налаз на унутрашњим органима је у физиолошким границама и одговара његовој доби. Тужилац је покретан, груби неуролошки налаз уредан, ММСЕ 19 са знацима умереног когнитивног дефицита, свестан, оријентисан, КП компензован. На основу утврђеног здравственог стања оцењено је да не постоји више потреба за туђом негом и помоћи другог лица, јер је тужилац самостално покретан, није слепо лице, нема елемената КП декомпензације и не може се сматрати потпуно беспомоћним лицем. По оцени туженог налаз, оцена и мишљење органа вештачења у другостепеном поступку, дат је у складу са одредбом члана 9. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник Републике Србије" број 58/19) и утврђено је да је медицински документовано и довољно образложено да, као такво, у потпуности може да послужи као пуноважно мишљење вештака у смислу чланова 128. и 129. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), па је одлучено као у диспозитиву оспореног решења од 31.03.2021. године, применом члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 41а. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03...86/19) прописано је да право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, има осигураник и корисник пензије, коме је због природе и тежине стања повреде или болести утврђена потреба за помоћи и негом за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба. Ставом 2. истог члана закона прописано је да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана које је непокретно, или које због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, код слепог лица које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и код лица које постиже вид са корекцијом до 0,05.

Одредбом члана 115. истог закона (у примени до 13.12.2019. године) прописано је ако у стању инвалидности, степену телесног оштећења, односно потреби за помоћи и негом другог лица наступе промене које су од утицаја на утврђена права, та права престају, мењају се односно стичу се нова права, и то: 1) ако је промена утврђена на захтев осигураника - од првог дана наредног месеца по подношењу захтева; 2) ако је промена утврђена на захтев осигураника настала после поднетог захтева - од првог дана наредног месеца после настале промене; 3) ако је промена утврђена по службеној дужности од првог дана наредног месеца по доношењу првостепеног решења о одређивању права по основу утврђене промене.

По оцени Управног суда, тужбом се основано оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што је увидом у списе предмета утврђено да је тужени оспорено решење донео на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења у другостепеном поступку број 129 од 23.03.2021. године, датог на основу медицинске документације, којим се сагласио са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку број 765 од 10.12.2020. године да код тужиоца, на дан

вештачења код ОВП 10.12.2020. године не постоји потреба за помоћи за негом другог лица, а постојала је до 10.12.2020. године и маја 2020. године када је требало обавити контролни преглед. Међутим, по оцени суда, овакво становиште туженог органа се за сада не може прихватити као правилно и на закону засновано. Наиме, првостепеним решењем од 22.12.2020. године, само је констатовано да код тужиоца на дан 10.12.2020. године не постоји потреба за негом и помоћи другог лица и да је потреба постојала до наведеног датума као и у мају 2020. године када је требало обавити контролни преглед. Првостепено решење, као ни оспорено решење, не садрже одлучне чињенице на којима је заснован закључак туженог и првостепеног органа да је код тужиоца престала потреба за туђом негом и помоћи, односно није утврђено која је то промена у здравственом стању тужиоца наступила, а која је била од утицаја на престанак потребе за помоћи и негом другог лица, у смислу цитиране одредбе члана 115. став 1. тачка 3. Закона.

Имајући у виду наведено, по оцени суда, у налазу, мишљењу и оцени другостепеног органа вештачења, који је прихваћен као одлучујући доказ у поступку, није поступљено у складу са чланом 32. став 1. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање ("Службени гласник РС", број 58/19), према ком налаз, мишљење и оцена органа вештачења у другостепеном поступку, између осталог садржи битне наводе жалбе којима се оспорава правилност налаза, мишљења и оцено органа вештачења у првостепеном поступку остваривања права (тачка 2), те оцену и мишљење о спорним питањима, као и мишљење о битним чињеницама и околностима које нису разматране у ранијем поступку (тачка 5).

У конкретном случају, налаз, мишљење и оцена органа вештачења не садржи јасне и конкретне разлоге зашто је тужиоцу престало право за туђом негом и помоћи, нити битне наводе жалбе којима се оспорава правилност налаза, мишљења и оцено органа вештачења у првостепеном поступку остваривања права, односно не садржи чињенице и разлоге који упућују да је код тужиоца наступило побољшање здравственог стања које је довело до престанка потребе за туђом помоћи и негом. Сходно наведеном, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер не садржи релевантне чињенице и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, па је по оцени суда учињена повреда правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, 18/16,), која је од утицаја на законитост оспореног решења, у вези са чланом 128. истог закона, јер се такав налаз, мишљење и оцена другостепеног органа вештачења, не може употребити као основ за утврђивање чињеничног стања у овом предмету и одлучивање о тужиочевим правима.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведене повреде правила поступка, оценити сву медицинску документацију приложену спису, и наводе жалбе, потпуно и правилно утврдити чињенично стање, и донети нову, на закону засновану одлуку.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је

тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.09.2022. године, III-3 У. 12122/21

Записничар
Соња Медић, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП